

probablement a cadena perpètua. Cap a la sala on, segons sembla, no vindrà ningú d'Eldor a consolar-me o ajudar-me. Cap a la sala on no hi ha ningú que sigui conscient de la situació en què em trobo. Que no vaig cometre voluntàriament aquells crims. Que jo no vaig triar ser qui soc.

Em nego a respondre a cap de les preguntes que em fan durant les cinc hores que dura l'interrogatori. Ni tan sols em molesto a escoltar la condemna. Total, de què serviria? El resultat seria el mateix.

Sé que tenen raó. Em dic Anaïre, soc una dona lloba i sí, he comès tots aquells homicidis dels quals se m'acusa. Involuntàriament, sí, però els he comès.

I res ni ningú canviarà aquest fet, per tant, de què serviria queixar-se?

CATEGORIA JOVES 12-14 ANYS **POESIA**

3r premi poesia joves 12-14

Obra: 339 - ***De mans a mans***

Autor/a: **Martina Seijas Rodríguez**

De mans a mans

El temps passa,

i cada generació aprèn.

Des de la primera rialla,
fins al somni darrer.

També passen els dies,
i les nostres emocions.
Però tot allò se'ns queda,
en imatges dins del cor.

Qui no recorda la seva àvia,
cosint botons de qualsevol butxaca,
amb mans tendres i arrugades,
però amb olor de maduixa i nata.

I els avis amb els seus diaris,
parlant de temps revolucionaris.
Llegint amb les ulleres caigudes,
recordant batalles ja mig perdudes.

Les mans de la meva mare,
s'assemblen a les de l'àvia.
Potser més joves, més ràpides,
però iguals en l'abraçada.

De totes dues he après,
la seva gran força amagada.

I com em guien pel camí,
de la meva vida somiada.

Les mans del meu pare,
són fortes i càlides.
També grans i perfectes,
quan cap a dalt m'enlairen.

Són les mans, els records,
també els somriures i les llàgrimes.
Són totes les generacions,
tots plegats que m'acompanyen.

I jo encara amb les mans petites,
però plenes de confiança.
Amb amics, amb la família,
tots plegats sentint com la vida passa.

Doncs la vida, són moments,
no només és enyorança.
Són moments, és esperança,
doncs la vida, són moments.

2n premi poesia joves 12-14

Obra: 162 – ***El meu andalús preferit***

Autor/a: **Katya Giné López**

EL MEU ANDALÚS PREFERIT

El meu avi és súper guai,
però ningú no en parla mai.
Sempre la mama o el el papa,
i ell, què? No compta, o què passa?

Era pescador de jove,
i de família pobra prové.
Té les mans enormes, dures,
plenes d'arrugues i anècdotes xules.
Fa alguns actes que molesten,

Em despentina i m'explica coses que m'espanten!

Diu paraules rares a vegades,
com "illo" o "chiquilla"
i jo ric perquè sona estrany.
I no sé per què tothom oblida
que els avis són els més divertits,
que em fa riure, que m'explica coses,
que sempre té temps per a mi.

1r premi poesia joves 12-14

Obra: 230 – ***El món dels somnis***

Autor/a : **Hugo Cobos Álvarez**

El món dels somnis

En el món dels somnis, on el temps s'atura,
les estrelles murmuren secrets d'eternitat.
Les flors xiuxiuegen històries antigues,
i els arbres dansen amb arrels que abracen la terra.

Els rius són camins de plata líquida,
els llacs amaguen miralls de llum callada.
Els núvols són llençols teixits de vellut suau,
i el vent porta promeses que mai no s'han dit.

En aquest món no hi ha ombres ni pors,
només abraçades que curen cicatrius antigues.
Les persones es troben sense paraules,
i els somriures són ponts entre cors desconeguts.

Quan despertem, el món sembla més fred,
les muntanyes són pedra i els rius només aigua.
Però dins nostre queda la llavor d'aquell lloc,
esperant créixer amb la força de la imaginació.

Quan la nit cau i el silenci ens envolta,
els somnis tornen com un refugi tendre.
Les estrelles ens guien per camins invisibles,
i la lluna pinta paisatges que mai no hem vist.

En aquest món podem ser ocells o tempestes,
podem volar o enfonsar-nos en mars d'esperança.
Cada somni és un univers per descobrir,
cada pas és un eco d'allò que desitgem ser.

I quan el dia ens desperta amb la seva llum crua,
no deixem enrere aquell món màgic:
portem-lo a les nostres vides quotidianes,
i fem que els somnis siguin realitats possibles.